Отже, на основі проведеного аналізу можна зробити висновок, що виробництво продукції органічного сільського господарства малими фермерськими господарствами, по суті, відповідає всім складовим сталого розвитку сільських територій, є безумовний потенціал і значні перспективи для розвитку в умовах сучасної України за умови створення чітко сформованого й ефективного інституціонального порядку сприяння його розвитку. З досвіду державного регулювання та підтримки органічного виробництва в інших країнах такі господарства не повинні обмежуватися тільки сертифікаційною та інспекційною діяльністю.

Список використаних джерел

1. Розвиток аграрного сектору економіки в умовах четвертої технологічної революції: монографія / Юхименко П. І., Шуст О. А., Димань Т. М. та ін. За заг. ред. д.е.н., професора Шуст О. А. Біла Церква, БНАУ, 2023. 494 с. С. 384.

2. Формування ринку органічної продукції в україні: теореФ79 тичні та практичні аспекти : монографія / авт.: Т. А. Кунділовська, Н. М. Зеленянська, В. Г. Захарчук [та ін.] ; за заг. ред. Т. А. кунділовської. Одеса : Астропринт, 2019. 128 с.. С. 27. URL: http://dspace.oneu.edu.ua/jspui/bitstream/123456

УДК 657

ПАЛАМАРЧУК Л.О., магістрантка
Науковий керівник – **ХОМЯК Н.В**., канд. екон. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

СУЧАСНІ АСПЕКТИ ОБЛІКУ ТА АУДИТУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ПІДПРИЄМСТВА

Розглянуто особливості організації обліку основних засобів підприємства. Визначено порядок їх організації, основні особливості та завдання. Проаналізовано основні нормативні акти та первинні документи якими вони керуються.

Ключові слова: бухгалтерський облік, активи, засоби запаси,, витрати, Податковий кодекс України, підприємства.

Проблема організації обліку на кожному підприємстві полягає у виборі такої сукупності правил та процедур, реалізація яких забезпечить максимальний ефект від ведення обліку, який визначається своєчасністю формування фінансової та управлінської інформації, її достовірністю, об'єктивністю, доступністю та корисністю для прийняття стратегічних управлінських рішень та для широкого кола користувачів. Однак доступність та прозорість (зрозумілість) даних про майновий та фінансовий стан підприємства неможливі без визначеної сукупності загальних принципів та правил, які використовуються в бухгалтерському обліку при формуванні та відображенні інформації. Створення цілісної та ефективної системи бухгалтерського обліку неможливе без застосування такого специфічного елементу обліку, як облікова політика.

Зміст, порядок визнання та оцінки (переоцінки) основних засобів, їх амортизації визначаються П(С)БО № 7 „Основні засоби".

За П(С)БО № 7 основні засоби – матеріальні активи, які підприємство утримує з метою використання їх у процесі виробництва, постачання товарів, надання послуг, передачі в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально-

культурних функцій, очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких більше від 1 року (або 1 операційного циклу, якщо він довший за рік).

Облік основних засобів здійснюється за окремими інвентарними об'єктами.

Об'єктами основних засобів можуть бути:

а) закінчений пристрій з усіма пристосуваннями і приладдям до нього;

б) окремий конструктивно відокремлений предмет, що призначений для виконання самостійних функцій;

в) відокремлений комплекс конструктивно з'єднаних предметів, що становлять собою єдине ціле і спільно виконують певну роботу.

Основними проблемами при обліку основних засобів є:

- чи вірно визначена первісна вартість об'єктів основних засобів;
- чи відображається в обліку надходження та вибуття об'єктів та витрат на їх утримання та поліпшення;
- чи правильно вибраний метод нарахування амортизації і правильність її нарахування ;
- чи проводиться переоцінка об'єктів та відображається в обліку;
- чи розкривається в повній мірі інформація про основні засоби у примітках до фінансової звітності .

Метою аудиту операцій з необоротними активами є встановлення: достовірності первинних даних відносно руху необоротних активів; повноти і своєчасності відображення первинних даних в зведених документах та облікових регістрах; правильності ведення обліку необоротних активів та його відповідності прийнятій обліковій політиці; достовірності відображення стану необоротних активів у звітності господарюючого суб'єкта; відповідності методики обліку та оподаткування операцій з необоротними активами чинному законодавству.

Відмінності фінансового й податкового обліку основних засобів (фондів) досить суттєві, тому їх доводиться враховувати на кожному підприємстві, оскільки інакше дані найважливіших форм звітності – "Балансу" та "Декларації про прибуток підприємства" можуть бути викривлені, що неприпустиме .

Разом з тим чіткий податковий облік основних фондів можливий за умови , що всі операції з ними відображатимуться в системі кореспонденції рахунків у взаємозв'язку з фінансовим обліком основних засобів. Однак План рахунків бухгалтерського обліку не враховує особливості податкового обліку основних фондів, тому не можна вести системне відображення операцій з ними за подвійним записом у кореспонденції рахунків, що не сприяє точності й достовірності звітності. Тобто План рахунків треба удосконалити відповідно до вимог облікового забезпечення податкової звітності, тобто передбачити в ньому відповідність субрахунків встановленим групам основних фондів. Врахування таких пропозицій дасть змогу забезпечити системний податковий облік основних фондів, сприятиме точності та достовірності податкової звітності , оскільки тільки за умови подвійного відображення всіх операцій у кореспонденції рахунків можна перевірити правильність записів у аналітичних реєстрах та Головній книзі.

Список літератури

1. План рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 30 листопада 1999 р. № 291 і зареєстрованого в Міністерстві юстиції України від 21 грудня 1999 р. за № 892/4185 URL: http: // zakon.rada.gov.ua/go/z0892-99 (дата звернення 19.02.2020).

2. Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI (зі змінами і доповненнями) URL: http:// zakon.rada.gov.ua/go/2755-17 (дата звернення 7.03.2020).

3. Про затвердження типових первинних документів з обліку сировини і матеріалів:Наказ Міністерства статистики України №193 від 21.06. 1996 р.
4. Пушкар М.С. Фінансовий облік: Підручник. – Тернопіль: Карт-бланш, 2018, 368С.

УДК: УДК 349.414 (477)

ПАНАСЮК А.І., ГРЕГУЛЬ І.Г., магістрантки
Науковий керівник – **ПАНАСЮК В.І.,** канд. екон. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ДІЯЛЬНОСТІ ПУБЛІЧНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Розглянуто сутність інформаційно-комунікаційні технології як складова сфери державного управління та адміністрування. Виявлено, що для ефективного використання інформаційно-комунікаційних технологій в органах державної влади важливо удосконалити організаційні, правові, методичні, інформаційні, програмно-технічні складові, що сприятиме зростанню якості управлінських рішень.

Ключові слова: інформаційно-комунікаційні технології, державне управління, управлінські рішення, електронне врядування.

Сучасні інформаційно-комунікаційні технології мають важливе значення для ефективної роботи органів державної влади та місцевого самоврядування. Нині державні установи не можуть обійтися без використання новітніх інформаційно-комунікаційних технологій: хмарних платформ, електронно-технічних засобів та їх програмного забезпечення, серверів з інформаційними матеріалами та архівами, персональних гаджетів та інших. Ці сучасні інформаційні продукти прискорюють комунікацію шляхом впровадження електронного документообігу, дозволяють практично миттєво нанести електронний підпис, оплатити товар чи послугу, провести будь який платіж, здійснити електронні закупівлі, поширити публічну інформацію на сайтах чи соцмережах. Впровадження інформаційно-комунікаційних технологій в діяльність державних установ дозволяє реалізувати принцип відкритості та прозорості їх роботи шляхом інформування громадськості про основні події в реальному часі, надавати онлайн послуги, звітувати про використання бюджетних коштів, проводити опитування, залучати до прийняття рішень.

Практика використання інформаційно-комунікаційних технологій в діяльності публічних організацій забезпечує досягнення цілей та завдань публічного управління, серед яких найбільш важливими є:

- створення умов та доступності представників громадськості та бізнесових структур до процесів контролю управлінською діяльністю та прийняття рішень владними органами;
- залучення громадськості до участі у вирішенні проблем, які вимагають громадського обговорення, зокрема питання соціально-економічного розвитку громад;
- створення прозорих та зрозумілих умов для комунікації між громадами, бізнесом та місцевими органами влади, налагодження зворотного зв'язку, що забезпечує врахування потреб усіх сторін та, особливо, інтересів громади;
- використання різних форм та механізмів громадської участі для посилення відповідальності органів влади перед громадою [1].